

Arrest

nr. 240 702 van 10 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2020 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, werd op 20 december 2016 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 16 juni 2014 door de Correctionele Rechtbank te Nijvel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, met uitstel voor 5 jaar omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; het

opzettelijk vernielen of buiten gebruik stellen van voertuigen; lidmaatschap van een criminele organisatie; vervalsing en gebruik van een paspoort.

Op 2 februari 2016 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een werkstraf van 200 uren omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; lid van criminele organisatie; poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Verzoeker werd op 5 oktober 2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maand omwille van diefstal door middel van braak.

1.3. Bij schrijven van 28 mei 2018, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 14 juni 2018, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 22 augustus 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 25 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim van Palestijnse origine te zijn. U bent geboren op 1 oktober 1976 te Damascus (Syrië) en er geregistreerd bij UNRWA (Yarmouk Camp). Uw ouders leefden gescheiden en u groeide op bij uw moeder te Al Kaboon (Damascus).

U verklaart reeds in 2000 Syrië te hebben verlaten uit voorzorg, dit owv fraude die u vaststelde met facturen. U werkte destijds in een garage, waar ook leden van de Amn Al Jawiaa/Veiligheidsdienst van de Luchtmacht hun wagens lieten herstellen. U stelde vast dat zij sjoemelden met valse facturen en zo probeerden zichzelf te verrijken. U weigerde hieraan mee te werken en kaartte het probleem aan bij één van de hoogste officieren van de Amn Al Jawiaa. Deze weigerde naar u te luisteren, waarop u besloot het land te verlaten. U vertrekt vervolgens in 2000 naar Nederland.

Op 03/03/2003 vroeg u in Nederland een verblijfsvergunning regulier verblijf met als doel “verrichten van arbeid als zelfstandige”. Deze aanvraag werd afgewezen. Op 12/02/2004 vroeg u in Nederland een verblijfsvergunning met als doel “verrichten van arbeid in loondienst”. Ook deze aanvraag werd afgewezen. Op 8/09/2009 werd u in Nederland gearresteerd wegens onwettig verblijf. Op 15/09/2009 diende u er dan een verzoek tot internationale bescherming in. Uw verzoek werd in 2010 afgewezen. U werd nadien in vrijheid gesteld en u vestigde zich nog dat jaar in België.

Op 18/03/2013 diende u een eerste verzoek in tot internationale bescherming te België. Op 18/09/2013 werd echter door de DVZ een ‘technische weigering’ genomen aangezien u afstand deed van uw asielaanvraag in België. Op 10/10/2014 diende u in België een tweede verzoek in tot internationale bescherming. Op 20/12/2016 werd u erkend als vluchteling op basis van uw ‘profiel’ als staatloze Palestijn, geboren en getogen te Syrië, waarvoor in de toenmalige context geen reële bescherming mogelijk was van UNRWA of de Syrische autoriteiten.

U werd op 16/06/2014 door de Correctionele Rechtbank te Nijvel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, met uitstel 5 jaar omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; het opzettelijk vernielen of buiten gebruik stellen van voertuigen; lidmaatschap van een criminele organisatie; vervalsing en gebruik van een paspoort.

U werd op 2/02/2016 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een werkstraf van 200 uren omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; lid van criminele organisatie; poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

U werd op 5/10/2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maand omwille van diefstal door middel van braak.

Op 14/06/2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 20/12/2016 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op nieuw elementen in uw administratief dossier, meer bepaald i) het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Nijvel van 16/06/2014 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor diefstallen en poging tot diefstallen van verschillende zaken in bende, het vernielen van eigendom en het vervalsen en gebruiken van een vals paspoort; ii) het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde van 2/02/2016 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor inbraken in o.a. Dendermonde en Brussel in loodsen en opslagplaatsen in bende; iii) het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Brussel van 5/10/2017 waaruit blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor diefstal van merkkleding en een vrachtwagen uit een loods.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen die hierboven werden opgesomd.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Nijvel van 16/06/2014 blijkt dat de rechtbank oordeelde dat zwaar getild diende te worden aan de gepleegde feiten: "De gepleegde feiten tonen een **bijzonder zorgwekkende organisatie in hoofde van de veroordeelden** aan, gezien zij een **ernstige schending van de fundamentele regels** die elke vorm van samenleving regelen en die een gebrek aan wil in hoofde van de veroordeelden aantonen om zich te integreren in de Belgische samenleving op een manier die respectvol is ten opzichte van de wet en de andere." De rechtbank merkt voorts op dat u niet meewerkte tijdens het onderzoek en dat slechts een voldoende afschrikwekkende straf van 40 maand gevangenisstraf passend is voor de gepleegde feiten.

Op 2/02/2016 werd u opnieuw definitief veroordeeld voor diefstal, lidmaatschap van een criminele organisatie en poging tot diefstal, ditmaal door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde. U was lid van een bende die talrijke inbraken pleegde in opslagplaatsen en loodsen in de regio rond Dendermonde en Brussel. De rechtbank oordeelde dat deze feiten bijzonder ernstige feiten betroffen en sprak zich als volgt uit over de bende waar u lid van was en uw daden: "Zij maakten deel uit van een bende die zich gespecialiseerd heeft [...] deze gingen **bijzonder goed georganiseerd** te werk. [...] hield bij het plegen van deze strafbare feiten **enkel rekening met het eigen financieel gewin**. Er werd niet stilgestaan bij de **materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers**. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Beklaagde-opposant bracht schade toe aan bedrijven die op een legale manier inkomsten wensen te verwerven. Zijn handelswijze is niet tolereerbaar en vraagt in beginsel om **strengheid bij de bestrafing**." (p. 17 vonnis)

Tenslotte werd u op 5/10/2017 opnieuw definitief veroordeeld, door de Correctionele Rechtbank te Brussel, ditmaal tot een gevangenisstraf van 18 maand omwille van diefstal door middel van braak omdat u merkkleren en een vrachtwagen uit een loods ontvreemdde. De rechtbank merkte ook hier op dat uw ontkenning van uw betrokkenheid bij de feiten volledig ongeloofwaardig is en hield bij de straftoemeting rekening met uw **strafregister**, dat **allesbehalve rooskleurig** werd bevonden. Ook werd

geoordeeld dat de feiten **zeer ernstig** zijn, dat "beide beklaagden genieten de gastvrijheid van dit land en bedanken daarvoor door diefstallen te plegen" en dat een effectieve gevangenisstraf de enige gepaste sanctie vormt. (vonnis p. 4) Voorts werd de onmiddellijke aanhouding gemotiveerd wijzende op het feit dat u **geen enkele band heeft met België**, ondanks uw verblijf van naar eigen zeggen 20 jaar en het feit dat u een administratief precaire situatie heeft waarbij u vaak geen vast adres heeft, en bovendien strafrechtelijke voorgaanden heeft voor eigendomsmisdrijven.

Uit voorgaande blijkt dat u reeds drie maal definitief veroordeeld bent voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf, waarbij tweemaal in het vonnis expliciet werd benadrukt dat u ontkende de feiten gepleegd te hebben of niet meewerkte aan het onderzoek, wat erop wijst dat u **geen schuldinzicht** heeft, **noch berouw** heeft. De vaststelling dat u reeds drie maal correctioneel veroordeeld bent voor een veelheid aan gelijkaardige criminele feiten waarbij u, met uitzondering van uw veroordeling van 2/02/2016, telkens een gevangenisstraf werd opgelegd, wijst er voorts op dat u **geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is**. Voorts werd door de rechtbank tweemaal uw **onwil om in de Belgische maatschappij te integreren** benadrukt. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een **volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid** naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 1/08/2018 opgeroepen om op 22/08/2018 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Vooreerst brengt u geen documenten meer aan in het kader van deze procedure. Verder verklaart u strafbare feiten te hebben gepleegd omdat u lange tijd geen documenten had, u bijgevolg niet 'in het wit' kon werken en dus 'moest stelen' om aan geld te geraken (zie CGVS, p. 3). Het spreekt voor zich dat deze redenen het behoud van uw status niet wettigen. Ook al voegt u toe dat u het geld nodig had voor familieleden in uw land van herkomst (zie CGVS, p. 3), dan nog heiligt dat doel niet de middelen die u daarvoor gebruikte (ref. zie supra, diefstal, inbraak, etc.).

De door u aangehaalde redenen vormen dan ook geen verschoningsgrond voor de hierboven aangehaalde, multipele, definitieve veroordelingen.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), samen gelezen met artikel 14 Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen (hierna: Kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, betwist verzoeker de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Hij voert aan dat de feiten niet dermate ernstig zijn dat ze geassimileerd kunnen worden aan doodslag en dat er nooit gebruik werd gemaakt van geweld tegen personen. Voor zijn eerste veroordeling, door de Correctionele Rechtbank te Nijvel, werd hem het voordeel van het uitstel verleend. Hij werd dus niet veroordeeld tot

een effectieve gevangenisstraf, maar tot een gevangenisstraf met uitstel. Voor zijn tweede veroordeling, door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde, heeft hij een werkstraf kunnen genieten. In beide gevallen is dit naar mening van verzoeker een aanwijzing dat de feiten niet dermate ernstig waren. Er kan volgens hem dus niet dienstig verwezen worden naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Nijvel en te Dendermonde om te concluderen dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Verzoeker wijst er voorts op dat het ook belangrijk is om vast te stellen dat zijn drie veroordelingen eigenlijk eenzelfde criminele activiteit betreffen, voor eenzelfde periode. Het ging telkens om diefstal in loodsen. Het feit dat die criminele activiteit op verschillende plaatsen heeft plaatsgevonden heeft ertoe geleid dat hij meermaals veroordeeld werd. Maar sinds zijn eerste veroordeling heeft verzoeker naar eigen zeggen geen enkel crimineel feit meer gepleegd. De derde veroordeling, door de Correctionele Rechtbank te Brussel, is naar mening van verzoeker bovendien strijdig met het Strafwetboek aangezien hij voor hetzelfde criminele opzet al veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde. Het Vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde vermeldt immers een veroordeling voor volgende tenlastelegging: *“Te Erpe-Mere, Sint-Niklaas, Buggenhout, Lebbeke en met samenhang te Opwijk, Dilbeek, Brussel, en elders in het rijk, minstens in de periode van 1/02/2013 tot en met 1/02/2014; Bij inbreuk op de artikelen 322, 323 en 324 lid 1 en 3 Sw. deel te hebben uitgemaakt van een vereniging opgericht met het oogmerk om personen of op eigendommen andere misdaden te plagen dan deze waarop levenslange opsluiting staat of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn, namelijk verschillende diefstallen met braak”*. De verschillende diefstallen worden vervolgens telkens als samenhangende beschreven. Dit toont duidelijk aan dat het vonnis de bedoeling had om de gehele criminele activiteiten van verzoeker in dezelfde aard als verwezen in het vonnis te omvatten. De veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Brussel heeft betrekking op feiten gepleegd in mei 2013, dus gedurende de periode geïndiceerd door de veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde, en met dezelfde juridische kwalificatie. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 65 van het Strafwetboek, dat luidt als volgt: *“Wanneer een zelfde feit verscheidende misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan een zelfde feitenrechter, wordt alleen de zwaarste straf uitgesproken.*

Wanneer de feitenrechter vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, houdt hij bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Indien deze hem voor een juiste bestraffing van al de misdrijven voldoende lijken, spreekt hij zich uit over de schuldvraag en verwijst hij in zijn beslissing naar de reeds uitgesproken straffen. Het geheel van de straffen uitgesproken met toepassing van dit artikel mag het maximum van de zwaarste straf niet te boven gaan.” Verzoeker merkt op dat hij gedurende deze procedure bij de Correctionele Rechtbank niet werd bijgestaan door een raadsman. Was een raadsman toen tussengekomen, dan had hij zich op artikel 65 van het Strafwetboek kunnen beroepen en was verzoeker niet opnieuw veroordeeld geweest voor deze feiten. Het is des te belangrijker dat de effectieve gevangenisstraf die opgelegd werd gebaseerd is op de eerdere veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde, terwijl die veroordeling er juist had moeten voor zorgen dat verzoeker niet opnieuw veroordeeld zou worden voor dezelfde feiten, of dat hij een minder zware straf had opgelopen in plaats van een zwaardere straf. Zou artikel 65 van het Strafwetboek zijn nageleefd, dan had hij nooit een effectieve gevangenisstraf moeten uitvoeren, aldus verzoeker, die dan ook meent dat er geen sprake kan zijn van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst ook het volgende op te merken met betrekking tot de motivering van het derde vonnis: hij was nog niet erkend als vluchteling op het moment van de feiten zodat dan ook niet kan gesteld worden dat hij van de gastvrijheid van het land genoot en bedankte door diefstal te plegen. Verzoeker stelt dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling, en ook al sinds zijn eerste veroordeling geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd. Het is nu al meer dan vijf jaar dat verzoeker geen strafbare feiten meer heeft gepleegd. Het onwettig verblijf is natuurlijk geen verschoningsgrond voor diefstal, maar de motivering van de ernst van de feiten door de Correctionele Rechtbank te Brussel klopt niet, en dus ook niet de motivering van de bestreden beslissing, die deze herneemt.

Verzoeker voert aan dat hij spijt heeft van zijn crimineel verleden. Hij is naar eigen zeggen in de criminaliteit beland omdat hij geen recht had om te werken, noch op een uitkering. Hij is zich ervan bewust dat het geen verschoning kan zijn voor deze feiten, doch benadrukt nogmaals dat hij vanaf zijn eerste veroordeling in 2014 geen criminele activiteiten meer heeft gehad. Sinds de erkenning van zijn

vluchtelingenstatus heeft hij geen strafbare feiten meer gepleegd. Verzoeker meent dan men dus niet langer kan spreken van een gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker erkent ook dat hij in eerste instantie de feiten heeft ontkend, doch benadrukt dat dit zijn fundamenteel recht is op grond van artikel 6 EVRM. Door hem te verwijten dat hij de feiten ontkend heeft, schendt de bestreden beslissing het fundamenteel recht van verdediging, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat ontkennen daarenboven niet betekent dat hij geen schuldinzicht noch berouw heeft. In tegenstelling tot hetgeen beweerd wordt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker wel spijt van deze daden. Verzoeker wijst in dit verband naar de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hij schuldbesef heeft aangezien hij zegt: *“ik moest stelen om geld aan mijn familieleden te geven”* (p. 3). Toen was het oorlog in Syrië en verzoeker wou zijn familieleden kunnen helpen. Ondertussen zijn ze in de oorlog overleden.

Verzoeker vertelde ook tijdens het persoonlijk onderhoud: *“Ik heb alles gedaan om mijn leven te verbeteren, maar lukt niet, lukt niet om te studeren, werken, alles is mislukt. Ik weet niet waarom het gebeurde. Als ik een stap wil maken, wordt ik tegengehouden door de politie. Ze gaan terug naar verhalen van 2012, 2013. Niets lukt in mijn leven, ik krijg een ondersteuning van CPAS/OCMW en ik moet veel boetes betalen, waardoor ik veertig of vijftig euro overhoud aan het eind van de maand.”* (p. 4). Verzoeker voert aan dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling alles doet wat hij kan om zich te integreren en om zijn crimineel verleden achter zich te kunnen laten. Hij wil zijn boetes betalen. Dit wordt hem echter heel moeilijk gemaakt door de herhaalde veroordeling voor dezelfde feiten. Maar het wordt hem nog moeilijker gemaakt doordat nu het statuut zelf ingetrokken werd omwille van feiten die hij gepleegd heeft voor hij erkend werd als vluchteling. In zijn gehoor is verzoeker nochtans overtuigend dat hij, zou zijn statuut bewaard worden, geen gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Verzoeker wijst er nog op dat hij werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van 18 maanden maar dat hij na zes maanden al werd vrijgesteld (stuk 2). Dit is volgens verzoeker een teken dat hij geen gevaar is voor de openbare orde en dat er geen risico is op herhaling. De feiten die hem verweten worden vormen naar mening van verzoeker dus geen “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/5/1, §1 (sic) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het duidelijk is dat de Uniewetgever en vervolgens de Belgische wetgever enkel uitzonderlijke feiten viseerden, waarvoor de normale toepassing van het strafrecht geen voldoende compensatie zou bieden aan de gepleegde feiten. Dit is niet het geval *in casu*. Het is vaste rechtspraak dat de ernst van de gevolgen verbonden aan de intrekking van de vluchtelingenstatus vereist dat de bepalingen met betrekking tot deze maatregel van strikte interpretatie moeten zijn (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Bruylant, 2008, p. 327 en RvV, arrest nr. 1.108 van 3 augustus 2007). Noch de wet, noch de Kwalificatierichtlijn bevat een definitie van het “ernstig misdrijf”. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de wet van 10 augustus 2015 wordt *“voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' mutatis mutandis verwezen naar de punten 155 tot 158 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés', uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (Parl. St.Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109). Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : *“Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”* (Vertaling: Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een ‘ernstig’, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig” misdrijf evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld).

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat zijn vluchtelingenstatus moet worden bevestigd. Hij wijst er te dezen nog op dat de bestreden beslissing duidelijk zegt dat hij niet teruggestuurd kan worden naar zijn land van herkomst. De *ratio legis* van artikel 55/5/1 (sic) is de bescherming van de openbare orde. In de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, is het volgens hem duidelijk een betere bescherming van de openbare orde als hij het recht bewaart om te werken en zich te integreren dan wanneer hij zou gedwongen worden om illegaal in België te blijven.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 18 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie en artikel 14 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), voert verzoeker aan dat het Verdrag van Genève geen bepaling bevat omtrent de intrekking van de vluchtelingenstatus maar in artikel 1 C een exhaustieve lijst opmaakt van de criteria voor beëindiging van de vluchtelingenstatus. Een ernstig misdrijf hebben begaan in het land waar het statuut verkregen is, is geen criterium in het Verdrag van Genève om het statuut in te trekken/op te heffen of teniet te doen. Artikel 55/3/1 voegt dus iets toe aan de criteria van artikel 1 C, en is niet verenigbaar met de Conventie van Genève, aldus verzoeker, die meent dat dit werd bevestigd door het Europees Hof van Justitie in een arrest van 14 mei 2019 in de zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, waarin onder meer werd gesteld dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1 afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* Verzoeker wijst erop dat naar Belgisch recht, wanneer de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève wordt erkend, de vluchtelingenstatus wordt toegekend door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zou zijn vluchtelingenstatus ingetrokken worden, dan riskeert ook de hoedanigheid van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève ontzegd te worden, aldus verzoeker, die dan ook meent dat zijn vluchtelingenstatus dient bevestigd te worden.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van gevangenschap – vrijstelling.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 16 juni 2014 door de Correctionele Rechtbank te Nijvel definitief veroordeeld werd voor diefstallen en poging tot diefstallen van verschillende zaken in bende, het vernielen van eigendom en het vervalsen en gebruiken van een vals paspoort, hij op 2 februari 2016 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde definitief veroordeeld werd voor inbraken in onder andere Dendermonde en Brussel in loodsen en opslagplaatsen in bende en hij op 5 oktober 2017 door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld werd voor diefstal van merkkleding en een vrachtwagen uit een loods, hij aldus reeds driemaal definitief veroordeeld werd voor het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf, waarbij tweemaal in het vonnis expliciet werd benadrukt dat hij ontkende de feiten gepleegd te hebben of niet meewerkte aan het onderzoek, wat erop wijst dat hij geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft, de vaststelling dat hij reeds driemaal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan gelijkaardige criminele feiten waarbij hem, met uitzondering van zijn veroordeling van 2 februari 2016, telkens een gevangenisstraf werd opgelegd, er voorts op wijst dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, door de rechtbank voorts tweemaal zijn onwil om in de Belgische maatschappij te integreren werd benadrukt, uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar zijn verklaringen dat hij strafbare feiten heeft gepleegd omdat hij lange tijd geen documenten had, hij bijgevolg niet 'in het wit' kon werken en dus 'moest stelen' om aan geld te geraken en dat hij het geld nodig had voor familieleden in zijn land van herkomst geen verschoningsgrond vormen voor de hierboven aangehaalde, multi-pele, definitieve veroordelingen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 25 april 2019 (CG nr. 1312233Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.6. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de

vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.7.1. De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infractio". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infractio". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.7.2. Waar verzoeker aanvoert dat het Verdrag van Genève niet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een ernstig misdrijf gepleegd in het land waar het statuut verkregen is, dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet dus iets toevoegt aan de criteria van artikel 1C van het Verdrag van Genève, welk artikel de gevallen waarin de vluchtelingenstatus wordt beëindigd, exhaustief opsomt, en dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bijgevolg niet verenigbaar is met de Conventie van Genève, en hij in dit verband artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, wijst de Raad erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. De aan het Hof gestelde prejudiciële vragen hielden verband met het feit dat de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen niet overeenkomen met de gronden voor uitsluiting en beëindiging die worden genoemd in artikel 1, afdelingen C tot en met F, van het Verdrag van Genève, terwijl deze gronden voor uitsluiting en beëindiging binnen het stelsel van dat verdrag uitputtend zijn, hetgeen verzoeker ook aanvoert in zijn verzoekschrift. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *"Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten."*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e), van Richtlijn 2011/95 het begrip "vluchtelingenstatus" wordt gedefinieerd als *"de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling"*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn,

heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d), van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van “vluchteling” in de zin van artikel 2, onder d), van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat “*artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.*” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “*Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève*” (§ 99). Bovendien “*[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.*” (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. *In casu* is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus omwille van zijn strafrechtelijke veroordelingen in België in strijd is met het Verdrag van Genève aangezien het Verdrag van Genève niet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bijzonder ernstig misdrijf gepleegd in het land van toevlucht. Dit standpunt vindt immers geen steun in hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Integendeel, het Hof overwoog expliciet dat de in voormeld arrest gedane uitlegging van artikel 14, leden 4 tot en met 6 van richtlijn 2011/95 waarborgt dat geen afbreuk wordt gedaan aan het minimale beschermingsniveau van het Verdrag van Genève, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen (§ 111). Het Hof benadrukte overigens uitdrukkelijk dat het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming biedt dan het Verdrag van Genève: “*De in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen waarin de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, komen – zoals de advocaat-generaal in punt 56 van zijn conclusie heeft opgemerkt – in wezen overeen met de gevallen waarin de lidstaten krachtens artikel 21, lid 2, van die richtlijn en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève een vluchteling kunnen terugleiden.*”

In de eerste plaats zij evenwel opgemerkt dat artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève in dergelijke gevallen de vluchteling weliswaar het genot ontzegt van het beginsel van non-refoulement naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen, maar dat bij de uitlegging en toepassing van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 – zoals in overweging 16 ervan wordt bevestigd – de door het Handvest gewaarborgde rechten moeten worden geëerbiedigd. Dit geldt met name voor de rechten die worden gewaarborgd door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, op grond waarvan het volstrekt verboden is om personen te onderwerpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, ongeacht het gedrag van de betrokkene, alsook om personen te verwijderen naar een staat waar er een ernstig risico bestaat dat zij aan dergelijke behandelingen worden onderworpen. Bijgevolg kunnen de lidstaten een vreemdeling niet verwijderen, uitzetten of uitleveren wanneer er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij

in het land van bestemming een reëel risico zal lopen op behandelingen die door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest verboden zijn [zie in die zin arresten van 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punten 86-88, en 24 april 2018, MP (Subsidiäre bescherming van een slachtoffer van eerdere foltering), C-353/16, EU:C:2018:276, punt 41].

Wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, mag de betreffende lidstaat dan ook niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève.

Derhalve biedt het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming dan het Verdrag van Genève, voor zover de lidstaten krachtens artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 in de daarin bedoelde situaties de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van deze richtlijn kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, terwijl een zich in een van die situaties bevindende vluchteling op grond van artikel 33, lid 2, van dat verdrag kan worden teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen.” (§§ 93-96). De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling betreft. Dit doet echter verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen, die immers verband houdt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, noch het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève, zoals overigens ook blijkt uit het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet geformuleerde advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat, waar artikel 33, tweede lid van de vluchtelingenconventie zelfs toelaat om een erkend vluchteling te verwijderen naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen die worden aangehaald in artikel 55/3/1, § 1, met name wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een uitgebreidere bescherming biedt aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een advies moet uitbrengen over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het voormeld artikel 33, tweede lid bevat immers een mogelijkheid om af te wijken van het non-refoulementbeginsel in geval van een bijzonder ernstig misdrijf of in geval van gevaar voor de nationale veiligheid, wat artikel 48/3, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mogelijk maakt.

2.7.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juni 2014 door de Correctionele Rechtbank te Nijvel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden, met uitstel voor 5 jaar omwille van diefstal (van 11 ton kleding, 25 dozen olijfolie, een verpakkingsapparaat, een televisie, diverse gereedschappen, een transpallet, 275 elektrische batterijen met een totale waarde van ongeveer 8.000 euro, een autoradio, een USB-stick en 100 liter diesel) door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, het opzettelijk vernielen of buiten gebruik stellen van voertuigen, lidmaatschap van een criminele organisatie en vervalsing en gebruik van een paspoort. De Correctionele Rechtbank te Nijvel overwoog in het vonnis van 16 juni 2014 dat de gepleegde feiten een bijzonder zorgwekkende organisatie in hoofde van de beklaagden aantonen, alsook een ernstige schending vormen van de fundamentele regels die elke vorm van samenleving regelen en een gebrek aan wil in hoofde van de beklaagde aantonen om zich te integreren in de Belgische samenleving op een manier die respectvol is ten opzichte van de wet en de anderen. De rechtbank merkte voorts op dat verzoeker niet meewerkte tijdens het onderzoek en dat slechts een voldoende afschrikwekkende straf van 40 maanden gevangenisstraf passend is voor de gepleegde feiten (p. 7 van het vonnis dd. 16 juni 2014).

Op 2 februari 2016 werd verzoeker definitief veroordeeld op verzet tot een werkstraf van 200 uren en een vervangende gevangenisstraf van 18 maanden voor het geval de werkstraf niet wordt uitgevoerd, wegens diefstal (van 100 balen stof en 100 balen voering, verschillende roerende goederen waaronder 2 computerschermen, een laptop van het merk DELL, 1 namaak Carlsberg Magnumfles, merk Mumm alsook een onbekende hoeveelheid flessen drank Bernard Massard, werkmateriaal, een lichte vrachtwagen Citroen jumper, een computerscherm, een metaalbandzaagmachine, een luchtverhitter, minstens 700 kg tweedehandskledij, 300 euro, 15 rollen plastic, een spanapparaat, een haspelwagen,

4 PET-banden en 3 zakken Levi's jeans), lidmaatschap van een criminele organisatie en poging tot diefstal met braak, ditmaal door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde. Verzoeker was lid van een bende die talrijke inbraken pleegde in opslagplaatsen en loodsen in de regio Dendermonde, Sint-Niklaas en Brussel. Bij de straftoemeting hield de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van verzoeker zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en arbeidssituatie. De rechtbank oordeelde dat verzoeker bijzonder ernstige feiten pleegde en sprak zich als volgt uit over de bende waar verzoeker lid van was en zijn daden: *"(...) evenals beklaagde-opposant maakten zich – in wisselende samenstellingen - schuldig aan talrijke inbraken in opslagplaatsen en loodsen voornamelijk in de omgeving van Dendermonde en het Brusselse. Zij maakten deel uit van een bende die zich gespecialiseerd heeft in inbraken in opslagplaatsen en loodsen waar voornamelijk kledij, lompen of stoffen worden bewaard. Deze gingen bijzonder goed georganiseerd te werk. Zij beschikten bovendien over een afzetmarkt voor de gestolen goederen. Beklaagde-opposant hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiele en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Inbraken door rondtrekkende daders zijn een echte plaag, en verhogen het onveiligheidsgevoel. Beklaagde-opposant bracht schade toe aan bedrijven die op een legale manier inkomsten wensen te verwerven. Zijn handelwijze is niet tolereerbaar en vraagt in beginsel om strengheid bij de bestraffing."* (p. 17 van het vonnis dd. 2 februari 2016).

Uit het administratief dossier blijkt tot slot dat verzoeker op 5 oktober 2017 definitief veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van diefstal door middel van braak omdat hij merkkledij en een vrachtwagen uit een loods ontvreemde. De rechtbank merkte ook op dat verzoekers ontkenning van zijn betrokkenheid bij de feiten volledig ongeloofwaardig is en hield bij de straftoemeting rekening met verzoekers strafregister, dat allesbehalve rooskleurig werd bevonden. De rechtbank oordeelde dat de feiten zeer ernstig zijn, dat *"Beide beklaagden genieten de gastvrijheid van dit land en bedanken daarvoor door diefstallen te plegen"* en dat een effectieve gevangenisstraf de enige gepaste sanctie vormt (p. 4 van het vonnis dd. 5 oktober 2017). Voorts werd de onmiddellijke aanhouding gemotiveerd wijzende op het feit dat verzoeker geen enkele band heeft met België, ondanks zijn verblijf van naar eigen zeggen 20 jaar, het feit dat hij een administratief precaire situatie heeft waarbij hij vaak geen vast adres heeft, en hij bovendien strafrechtelijke voorgaanden heeft voor eigendomsmisdrijven, waarbij een voorwaardelijke veroordeling.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, inzonderheid de vaststelling dat verzoekers verschillende veroordelingen allemaal feiten uit 2012, 2013 en 2014 betreffen en verzoeker sinds zijn eerste veroordeling op 16 juni 2014 geen strafbare feiten meer heeft gepleegd zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *"De vaststelling dat u reeds drie maal correctioneel veroordeeld bent voor een veelheid aan gelijkaardige criminele feiten waarbij u, met uitzondering van uw veroordeling van 2/02/2016, telkens een gevangenisstraf werd opgelegd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. (...) Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen."*, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 16 juni 2014, 2 februari 2016 en 5 oktober 2017 niet kunnen worden gekwalificeerd als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze vonnissen niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

3. kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS